

— מיטמאין? ואמאי, הא דברבין הוו, ואמרן לעיל דאין בני הכרך בעליהם! 18

ואף רבנן לא נחלקו, אלא משום דסבירא להו שירושלים לא נתחלקה לשבטים. משמע דאי נתחלקה לשבטים, מיטמאין אף בתי מדרשות שבה. והרי בכרך הם עומדים! 19

ומתצינן: לא תימא בדברי רבי יהודה: "מקום מקדש", אלא אימא הכי: אמר רבי יהודה: אני לא שמעתי אלא מקום "מקודש" בלבד, דאף בתי כנסיות במשמע.

במאי קמיפלגי תנא קמא ורבי יהודה?

תנא קמא סבר: לא נתחלקה ירושלים לשבטים.

ורבי יהודה סבר: נתחלקה ירושלים לשבטים.

ובפלוגתא דהני תנאי דלהלן.

דתניא: מה היה בחלקו של יהודה?

כל המקום הפנוי מכניסתו של הר הבית מצד מזרח, והלשכות שבתוך החיל, ושלשת העזרות. דהיינו: עזרת נשים ועזרת ישראל, שהן י"א אמה שיכולין ישראל ליכנס לפנים מן השער, ועזרת כהנים, שהיא משם לצד מערב י"א אמה — עד מזבח החיצון.

ומה היה בחלקו של בנימין?

אולם, והיכל, ובית קדשי הקדשים, שהם מצד מערב.

נותרו עדיין ל"ב אמה של המזבח החיצון עצמו, ועשרים ושנים אמה שבין האולם למזבח, דלא איתפרש עדיין של מי היו. ועתה מפרש התנא:

ורצועה היתה יוצאת מחלקו של יהודה, ונכנסת בחלקו של בנימין, ובה מזבח בניו.

והיינו, שבחלקו של יהודה, היה גם רוחב אמה לכל אורך מזרחו של מזבח [חוץ מאמה שבקרן מזרחית מערבית]. וכן רוחב אמה לכל אורך דרומו של מזבח [חוץ מאמה שבקרן דרומית מערבית], וזוהי הרצועה שהיתה נכנסת מחלקו של יהודה לצד דרום, לתוך חלקו של בנימין, ובה היתה אמה שבדרומו של המזבח.

אבל שאר המזבח, וכן כ"ב אמה שבין האולם למזבח — בחלקו של בנימין היו [כך מתבאר ברש"י בזבחים נ"ג ע"ב. עיי"ש].

והיה בנימין הצדיק צופה ברוח הקדש שרך עתיד להיות, ומצטער עליה — על אותה רצועה — בכל יום לכולעה. שנאמר: "חופף עליו כל היום" [שאדם המצטער — חופף ומתחכך בבגדיו].

לפיכך 20 זכה בנימין ונעשה אושפיוזון

ידעינן מאן נינהו!

19. כך כתב הריטב"א. וכוונתו לתרץ את קושיית הרשב"א, שהקשה: עד דמקשה מדברי יהודה, לסייעיה מת"ק! עיי"ש.

20. ובמס' סוטה [ל"ו ע"ב] איתא: "היה ר"מ אומר: כשעמדו ישראל על הים, היו שבטים

18. הקשה הרשב"א, סוף סוף הוו להו בעלים, דכל מי שנתנו בבניינם — הוו בעליהם, ושפיר חשיב "אחזותכם"?!?

ותירץ הריטב"א, דכיון דלא ידעינן הי נינהו, וא"א למכרם, לא חשיב "אחזותכם". דהא כתיב בפרשת נגעים "ובא אשר לו הבית", והא לא